

[Korsgaard.]

slet ikke. Ret til Skattefradrag er kommet ind; 2 Aar er blevet til 1 Aar; en enkelt og en samlet Skala er udarbejdet — det er for øvrigt Finansministerens Opfindelse, en Del af Ændringerne er naturligvis hans Opfindelse, det skal jeg ikke bestride; Selskabsbeskatningen er teknisk lavet ganske overordentligt om, efter min Mening absolut en Forbedring; den kooperative Beskatning er helt anderledes end oprindeligt foreslaaet. Som sagt, Forslaget er ændret i ganske overordentlig Grad. Nu er der maaske dem, der deraf vilde være tilbøjelig til at slutte, at det var dog ligegodt et Nederlag for Finansministeren. Til dem vil jeg ubetinget ikke slutte mig. Jeg mener, den største Hæder for en Mand er, at han ogsaa kan se noget fornuftigt i, hvad andre foreslaar, og ikke tror, at kun hvad han selv foreslaar kan være fornuftigt. Hvis jeg i denne Forbindelse maa nævne et Eksempel paa, hvad jeg tænker paa, vil jeg gerne minde om Lillebæltsbroen. Der fandt man jo paa at sætte Pillerne ned paa en helt anden Maade end oprindeligt tænkt, og saa vidt jeg ved, var det ikke Statsbanerne, der fandt paa det, men Statsbanerne gik ind paa Forslaget. Jeg ved ikke af, at Statsbanerne, hvis denne Opfattelse er rigtig, nogen Sinde har begaaet en mere glørværdig Handling end dette at gaa ind paa noget, som andre havde fundet paa, naar det da var rigtigt — og det var jo rigtigt. Maaske mener Finansministeren, at det af ham selv foreslaaede paa flere Punkter var lige saa godt, og maaske var det kun for at være venlig, at han gik med til dette, men jeg haaber, at han hjemme hos sig selv vil sige: Det var nu en hel Del bedre end det, jeg oprindeligt foreslog! — og saa meget des bedre for ham selv, hvis han er stor nok til at ræsonnere saaledes. Jeg vil i hvert Fald betragte de Ændringer, der her er sket — og sket med praktisk talt alle Partiernes Tilslutning —, som et lykkeligt Tegn ikke mindst i Øjeblikket, idet hele Sagens Gang viser, at man har kunnet forhandle sig til Rette. Jeg maa tilstaa, at jeg paa et tidligere Tidspunkt nok troede, at Finansministeren var en meget elskværdig Mand — det er Ministrene jo som de fleste Folk, der har faaet det godt her i Livet, og hvorfor skulde de saa ikke være elskværdige at snakke med —, men jeg troede egentlig, den højtærede Finansminister var meget ufremkommelig, naar det gjaldt om virkelig at lave noget andet end det, han selv havde foreslaaet. Det er en af de glædeligste Oplevelser, jeg har haft, at dette har vist sig

at være forkert. Naa, det er maaske lige ved at blive for megen Ros, og man skal ogsaa passe paa ikke at rose for meget.

Kort sagt, der er sket Forbedringer af Lovforslaget. Det er klart, at Finansministeren med den Viden, han nu engang sidder inde med om disse Spørgsmaal i Kraft af den Beskæftigelse, han har haft, før han blev, hvad man kalder Politiker, ved meget paa dette Omraade, men saa meget mere tiltalende har det været for mig, at man er kommet saa vidt i rimelig Hensyntagen til alle Sider, som sket er. Det er jo mange Penge, der skal bruges, men man kunde maaske ogsaa sige, at hvis der ikke skulde bruges flere Penge end dem, der her er Tale om, vilde Finansministeren næppe have faaet det konservative Partis Tilslutning, for i saa Fald vilde vi vist have kunnet pege paa andre Veje, ad hvilke man ogsaa kunde faa en Del Penge. Men det sørgelige i Situationen er jo, at selv om der her udskrives 130 Mill. Kr., mangler der et Beløb, som vel mindst er lige saa stort, maaske endda større endnu, hvis man skal kunne gøre sig Haab om Balance i det Aar, der kommer. — Der er en hel Del Borgere, der ikke er kommet rigtig med endnu gennem dette, og som altsaa kan gøre sig Haab om at komme med ved en senere Lejlighed og komme til at betale Skatter af en anden Art.

Her maa jeg understrege, at den højtærede Finansminister jo har givet Udtryk for, at hvis der ikke sker noget ligefrem katastrofalt, vil man kunne gaa ud fra, at disse Skatter ikke bliver forhøjet i det Aar, vi kommer ind i, men da der som sagt skal skaffes mange flere Penge, maa der være nogle andre, der kommer med. Vi maa naturligvis saa haabe, at de andre Forslag bliver saa forstandige som muligt, og man maa sætte sit Haab til, at de faar en saadan Udformning, at det ikke giver sig Udslag i Pristalsberegningen, for det maa vel efterhaanden staa de allerfleste klart, at den Oprulning af det økonomiske Problem, vi er inde i: Forhøjelsen af Lønninger svarende til Prisernes Stigning, samtidig med at Landet som Helhed bliver fattigere, ikke kan gaa i Længden. Men vi faar jo nu se, hvad den højtærede Finansminister til sin Tid har at foreslaa.

Da vi er Medforslagsstillere til de allerfleste af Ændringerne, er det jo klart, at vi efter Omstændighederne ser med Sympati paa Lovforslagets Gennemførelse. Jeg kan da ogsaa allerede nu sige, at selv om jeg ikke tør gøre mig Forhaabning om, at de af os stillede Ændringsforslag vil blive ved-